

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **B.Š.**, bytem..., *zastoupeným Mgr. Janem Blažkem, advokátem se sídlem v Plzni, Dominikánská 16*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12. 2010, čj. DSH/11814/10,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) se žalobce dovolával přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně čj. MMP/66758/10 ze dne 12.7.2010, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byly uloženy sankce pokuty ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

V odůvodnění žaloby žalobce uváděl, že žalovaný neprokázal bez důvodných pochybností porušení ust. § 21 odst. 5 zák. o silničním provozu žalobcem a stejně tak neprokázal ani naplnění formálních a materiálních znaků přestupků žalobce, kdy nebylo dostatečně prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. zák. o přestupcích č. 200/1990 Sb., ze kterých byl žalobce uznán vinným. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvoláním žalobce a posuzoval zásadní skutečnosti mající vliv na dopravní nehodu a na její zavinění pouze subjektivně bez dostatečného vzdělání a oprávnění, neboť posuzoval skutečnosti, které je možno prokázat pouze ze znaleckého posudku odborníků v oboru a na základě takového svého uvážení rozhodl. Žalovaný postupoval pouze tak, aby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno a neprovedl žádné nové šetření i přes existenci takových důležitých skutečností prokazujících nesprávnost rozhodnutí

správního orgánu I. stupně. Žalobce uváděl, že v řízení před správním orgánem I. stupně žádné důkazy nenavrhoval a očekával, že všechny důkazy provede správní orgán a že až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro ochranu svých práv oslovil advokátní kancelář, neboť byl zkrácen na svých právech, že je sám slušný člověk, že mu v danou chvíli přišlo neetické dát najevo před druhou účastnicí dopravní nehody, že pochybuje o zavinění dopravní nehody a očekával, že správní orgán I. stupně věc řádně prošetří. Dle žalobce namítal, že dlouhou dobu po dopravní nehodě byl velmi rozrušený, tuto výpověď žalobce však žalovaný označil jako účelovou a účelovou výpověď druhé účastnice dopravní nehody a nedostatečné podklady zajištěné Policií České republiky považoval žalovaný za dostatečné pro zjištění žalobcoví viny. Naopak důležitou skutečnost, že žalobce opouštěl křižovatku právě na signál pro opuštění křižovatky, žalovaný nevzal na vědomí. Uvedení takto důležité skutečnosti označil za účelové, ač vzápětí uváděl, že se jedná o skutečnost, která má na věc zásadní vliv. Dále uváděl, že žalovaný pouze subjektivně hodnotil průběh dopravní nehody, nepovažoval za nutné ve věci nechat vypracovat znalecký posudek a že následně hodnotil i reakci řidičky a došel bez patřičných znalostí v oboru k závěru, že nemohla střetu zabránit a reakci posoudil jako přiměřenou a že správní orgán nebyl oprávněn sám posuzovat průběh dopravní nehody a určovat rychlost vozidel. Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně dovodil zranění řidičky pouze z lékařských zpráv, které sice vypovídají o jejím stavu při návštěvě lékaře, ale nevypovídají nic o tom, jaký vliv na její stav měla sama dopravní nehoda a zda díky špatnému zdravotnímu stavu nebyla již snížena její soustředěnost při jízdě. Podle žalobce skutečnosti, které uváděl v odvolání, byly důležité pro zjištění skutečného průběhu dopravní nehody a měly vliv i na zjištění zavinění dopravní nehody. Žalovaný byl proto povinen provést důkazy pro zjištění stavu bez důvodných pochybností. Měl se zabývat výpověďmi obou účastníků, hned prošetřit, zda oba účastníci dopravní nehody jednali v souladu s právními předpisy a zda u kterého byla naplněna formální a materiální forma přestupku. Žalovaný mohl zajistit záznam z kamery, pokud se na místě nachází a takovýto záznam by potvrdil tvrzení žalobce. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo jako nezákonné zrušené a žalovaný, aby žalobci nahradil náklady řízení.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním výtkám uváděl, že odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se jednotlivými námitkami žalobce ve většině případů již zabýval. K výtce, že *žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně žádné důkazy nenavrhoval a očekával, že všechny důkazy provede správní orgán a že až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro ochranu svých práv oslovil advokátní kancelář, neboť byl zkrácen na svých právech*, žalovaný uváděl, že v dané věci bylo vedeno řízení o přestupku, kde je zřejmé, že v tomto řízení účastníkovi vzniknou určité náklady. Zásada vyjádřená v ust. § 6 odst. 2 správního řádu vyjadřující princip hospodárnosti správního řízení nemůže být vykládaná tak absolutně, jak činí žalobce. Pokud by tomu tak bylo, správní orgán by nemohl zahájit řízení o přestupku a tím spíše by zřejmě nemohl rozhodnout ani o vině obviněného z přestupku. Žalovaný je toho názoru, že tato zásada správního řízení nebyla porušena. Žalovaný dále zdůrazňoval, že žalobce v řízení nejen že žádné důkazy nenavrhoval, ale dokonce žádnou skutečnost, která mu byla kladena za vinu, nerozporoval. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností, když mezi výpověďmi jednotlivých účastníků dopravní nehody nebyly žádné rozpory a jejich výpovědi korespondovaly s výpověďmi, které na místě dopravní nehody zajistila Policie České republiky. Žalovaný konstatoval, že je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti tento stav důkazně podložit, ale stěžejí lze po správním orgánu I. stupně požadovat, aby i suploval obranu obviněného tím, že by rozporoval jak tvrzení svědka, tak i tvrzení samotného obviněného z přestupku, zvláště v případě, kdy ve

výpovědi žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by věrohodnost jeho výpovědi snižovaly.

Žalovaný se dále vyjadřoval k námitce žalobce uvedené v odvolání, že žalobce je sám slušný člověk, že mu v danou chvíli přišlo neetické dát najevo před druhou účastnicí dopravní nehody, že pochybuje o zavinění dopravní nehody a očekával, že správní orgán I. stupně věc řádně prošetří. Dle žalobce namítal, že dlouhou dobu po dopravní nehodě byl velmi rozrušený, tuto výpověď žalobce však žalovaný označil jako účelovou a účelovou výpověď druhé účastnice dopravní nehody a nedostatečné podklady zajištěné Policií České republiky považoval žalovaný za dostatečné pro zjištění žalobcovi viny. Naopak důležitou skutečnost, že žalobce opouštěl křižovatku právě na signál pro opuštění křižovatky, žalovaný nevzal na vědomí. Uvedení takto důležité skutečnosti označil za účelové, ač vzápětí uváděl, že se jedná o skutečnost, která má na věc zásadní vliv. K tomuto tvrzení žalovaný uváděl, že nemá pochybnosti o tom, že žalobce je slušný člověk, ale současně zastává názor, že slušnost není příznání dopravní nehody, o které je řidič přesvědčen, že ji nezpůsobil. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění skupiny B od roku 1991 a lze předpokládat, že má určité povědomí o světelné signalizaci. Žalovaný si v této souvislosti nedokáže vysvětlit, proč by řidič v případě, kdy by v křižovatce odbočoval vlevo na signál pro opuštění křižovatky, při šetření dopravní nehody uvedl, že sám dopravní nehodu zavinil tím, že přehlédl protijedoucí vozidlo. Při ústním jednání, které proběhlo přibližně 4 měsíce od dopravní nehody, žalobce plně odkázal na popis průběhu dopravní nehody uvedený Policií České republiky, svou vinu na dopravní nehodě uznal, zopakoval, že protijedoucí vozidlo přehlédl a uvedené záležitosti litoval. Žalovaný je toho názoru, že žalobce do doby ústního jednání pravdivě popisoval průběh dopravní nehody, přičemž tento popis korespondoval i s ostatními podklady rozhodnutí. Pokud žalobce argumentoval vlastním rozrušením v době nehody, žalovaný konstatoval, že rozrušení může způsobit opomenutí určitých detailů, nikoliv však tak podstatné věci, jako je jízda na signál opuštění křižovatky. Žalovaný označil za pochybné, že by žalobce byl ve stavu rozrušení i přibližně po 4 měsících od dopravní nehody při ústním jednání před správním orgánem I. stupně, přičemž na důležité skutečnosti týkající se dopravní nehody si vzpomněl až poté, co si k věci přizval právního zástupce. Žalovaný setrval na tom, že tvrzení žalobce vyjádřená v odvolání jsou účelová, neboť pokud by tomu tak nebylo, tato tvrzení by uvedl minimálně při ústním jednání před správním orgánem I. stupně.

K dalšímu tvrzení žalobce, že žalovaný pouze subjektivně hodnotil průběh dopravní nehody, nepovažoval za nutné ve věci nechat vypracovat znalecký posudek a že následně hodnotil i reakci řidičky a došel bez patřičných znalostí v oboru k závěru, že nemohla střetu zabránit a reakci posoudil jako přiměřenou a že správní orgán nebyl oprávněn sám posuzovat průběh dopravní nehody a určovat rychlost vozidel, žalovaný uváděl, že ve věci nenechal vypracovat znalecký posudek, neboť k posouzení průběhu dopravní nehody nebyl nutný. Pro posouzení dopravní nehody nebylo nutné stanovit přesný pohyb vozidel a přesné určení rychlostí jednotlivých vozidel. Ze stop zjištěných na místě dopravní nehody vyplývá, že v místě dopravní nehody nebyly od žádného vozidla zanechány brzdné stopy. Z toho lze dovodit, že vozidla před střetem jela téměř stejnou rychlostí jako v době střetu. Při střetu pak došlo k mírnému vychýlení obou vozidel z jejich směru jízdy před střetem. Na základě uvedeného není důvod se domnívat, že by řidička překročila nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hod. a pokud ano, nemohlo se jednat o takový relevantní překročení rychlosti, které by mohlo mít vliv na průběh dopravní nehody. Pokud jde o reakci řidičky na vozidlo, které jí mělo dát přednost a nedalo, pak podle žalovaného posuzování adekvátnosti reakce řidiče na takovouto nečekanou situaci je vždy hodnocením subjektivním. Ani znalec by nemohl posoudit adekvátnost její reakce. Je třeba uvést, že řidička nemohla dopředu vidět, kdy si jí

žalobce všimne. Žalobcem v odvolání navrhovaná varianta, že se řidička mohla vyhnout vlevo, je sice správná, ale toliko v případě, že tato řidička dopředu by věděla, že jí žalobce nevidí. To však vědět nemohla. Podle žalovaného posouzení adekvátnosti reakce řidiče nevyžaduje odborné znalosti, ale postačí obecná znalost provozu na pozemních komunikacích.

V další žalobní výtce žalobce namítal, že *správní orgán I. stupně dovedl zranění řidičky pouze z lékařských zpráv, které sice vypovídají o jejím stavu při návštěvě lékaře, ale nevypovídají nic o tom, jaký vliv na její stav měla sama dopravní nehoda a zda díky špatnému zdravotnímu stavu nebyla již snížena její soustředěnost při jízdě*. K této žalobní výtce žalovaný uváděl, že neshledal zavinění na dopravní nehodě na straně řidičky a pokud by tato řidička měla být svým zdravotním stavem před dopravní nehodou ovlivněna, nemělo by to na vznik dopravní nehody žádný vliv. Při posuzování hodnocení ublížení na zdraví řidičky vycházel žalovaný z lékařských zpráv pořízených k jejímu zdravotnímu stavu, z její výpovědi a ze skutečností obecně známých. Řidičce byla vystavena pracovní neschopnost ode dne dopravní nehody a při šetření dopravní nehody uvedla, že v době před dopravní nehodou se cítila zdráva. Ze spisové dokumentace nevyplynulo, že by se řidička před dopravní nehodou léčila pro nějaké potíže s krční páteří, což dosvědčuje i to, že pracovní neschopnost byla řidičce vystavena až po dopravní nehodě. Není proto důvod se domnívat, že by zranění způsobené řidičce nevznikla v přímé souvislosti s dopravní nehodou z 25.2.2010.

V dalším žalobním tvrzení žalobce uváděl, že *skutečnosti, které uváděl v odvolání, byly důležité pro zjištění skutečného průběhu dopravní nehody a měly vliv i na zjištění zavinění dopravní nehody*. Žalovaný byl proto povinen provést důkazy pro zjištění stavu bez důvodných pochybností. Měl se zabývat výpověďmi obou účastníků, hned prošetřit, zda oba účastníci dopravní nehody jednali v souladu s právními předpisy a zda u kterého byla naplněna formální a materiální forma přestupku. Žalovaný mohl zajistit záznam z kamery, pokud se na místě nachází a takovýto záznam by potvrdil tvrzení žalobce. K tomuto tvrzení žalobce žalovaný uváděl, že k průběhu a k následkům dopravní nehody byl zjištěn dostatek podkladů, aby bylo možné ve věci rozhodnout a tvrzení uváděné žalobcem až v odvolání bylo nutné odmítnout jako účelová. Žalobce ostatně tyto skutečnosti uváděl až v odvolání, přičemž v předchozí výpovědi u správního orgánu I. stupně při ústním jednání vypovídal zcela odlišně, přičemž ani nezpochybnil svoji výpověď podanou u Policie České republiky, s touto výpovědí se plně ztotožnil. Správní orgán I. stupně a rovněž žalovaný vycházely ze skutečností, které žalobce sám uváděl, přičemž žalovaný se následně zabýval možným zaviněním dopravní nehody ze strany obou účastníků, přičemž s výpovědí obou účastníků dopravní nehody a ze stop zjištěných na místě dopravní nehody nebylo zjištěno, že by nehodu zavinila řidička a že by tato porušila nějaké své povinnosti. Pokud se žalobce zmiňuje o pořízení záznamu z bezpečností kamery, pak žalovaný konstatoval, že tyto kamery provádí záznam v určitých cyklech v rozmezí od několika dnů po několik týdnů a po uplynutí tohoto cyklu se záznam přemaže novým záznamem. Pokud žalovanému byla spisová dokumentace doručena 25.8.2010 tedy půl roku od dopravní nehody, byla žádost o zajištění takového záznamu zjevně bezpředmětná. Na základě uvedených skutečností žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby krajským soudem byla zamítnuta.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného bylo oznámení o přestupku ze strany Policie ČR, Městského ředitelství policie Plzeň, dopravního inspektorátu ze dne 13.4.2010, protokol o nehodě v silničním provozu, fotodokumentace a situační plánec z místa dopravní nehody, úřední záznam o podání vysvětlení B.Š. ze dne 1.4.2010, úřední záznam o podání vysvětlení podaného D.B. ze

dne 8.3.2010, dále úřední záznam ze dne 13.4.2010 o informaci D.B. k průběhu své pracovní neschopnosti, lékařská zpráva Fakultní nemocnice Plzeň se zprávou o ošetření D.B. po dopravní nehodě dne 25.2.2010, lékařské zprávy o zranění D.B. ze dne 1.3.2010 a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti D.B. Součástí správního spisu je dále oznámení Magistrátu města Plzně o zahájení řízení o přestupcích ze dne 25.2.2010 a protokol o ústním jednání ze dne 17.6.2010, které proběhlo za účasti B.Š., který po seznámení se spisovou dokumentací k věci vypověděl, že se spisovou dokumentací byl seznámen a nemá k ní žádné výhrady. Co se předmětné dopravní nehody týká, plně odkázal na své vyjádření před policejním orgánem ze dne 1.4.2010, které stvrdil svým podpisem a na kterém nechce nic měnit. Svou vinu na předmětné dopravní nehodě uznal, vozidlo řidičky B. přehlédli, uvedené záležitosti lituje a více se k věci nechce vyjadřovat. Při ústním jednání byla slyšena jako svědkyně D.B., která vypověděla, že co se týká průběhu předmětné dopravní nehody, plně odkázala na své vyjádření před policejním orgánem z 8.3.2010, které potvrdila svým podpisem a na kterém nechce nic měnit. Dále ke svému zranění vypověděla, že při předmětné dopravní nehodě utrpěla pohmoždění krční páteře, pohmoždění pravého kolene a levé holeně. Pracovní neschopnost měla vystavenou 4 týdny. V důsledku zranění byla omezena na obvyklém způsobu života, toto omezení přetrvává do dne podání svědecké výpovědi, neboť při vyšetření na neurologii bylo zjištěno objemné vyřeznutí ploténky krční páteře. Po nehodě pociťovala bolestivost krční páteře a pravého kolene. Ke svému zranění předložila lékařské zprávy z 30.4.2010, 11.6.2010, 1.4.2010, 6.6.2010, 23.3.2010.

Magistrát města Plzně rozhodl svým rozhodnutím z 12.7.2010 čj. MMP/66758/10 tak, že B.Š., trvale bytem ..., uznal vinným z porušení ust. § 21 odst. 5 zák. o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. zák. o přestupcích, neboť jel dne 25.2.2010 v době okolo 14:30 hod. jako řidič osobního motorového vozidla značky Škoda Favorit SPZ X v Plzni po vozovce pozemní komunikace ulice Otýlie Beníškové ve směru jízdy od Roosveltova mostu směrem ke křižovatce s ulicemi Lochotínská a Na Roudné, zařazen v levém jízdním pruhu. V prostoru uvedené křižovatky při odbočování vlevo na vozovku pozemní komunikace Lochotínské ulice nedal přednost v jízdě protijedoucímu osobnímu motorovému vozidlu značky Renault Twingo SPZ X řidičky D.B. Jednání obviněného bylo příčinou dopravní nehody, kdy došlo ke střetu jím řízeného vozidla s vozidlem řidičky D.B. Při dopravní nehodě došlo k ublížení na zdraví řidičky D.B. a k hmotné škodě na některém ze zúčastněných vozidel, včetně přepravovaných věcí, zřejmě nepřevyšující částku 100.000,- Kč. Za tyto přestupky byla obviněnému uložena za použití § 12 odst. 1 a 2 a podle § 22 odst. 4 zák. o přestupcích pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uváděl, že žalobce se k průběhu předmětné dopravní nehody vyjádřil v tom smyslu, že inkriminovaného dne jel jako řidič osobního vozidla SPZ X v Plzni po vozovce pozemní komunikace ulice Otýlie Beníškové ve směru jízdy od Roosveltova mostu směrem ke křižovatce ulic Lochotínská a Na Roudné, chtěl odbočit vlevo na vozovku Lochotínské ulice. Na světelném signalizačním zařízení pro jeho směr jízdy svítil signál s plným kruhovým světlem volno. Protože v protisměru neviděl jet žádné vozidlo, pokračoval v odbočování, přičemž si již nevybavil, zda pokračoval v jízdě plynule, či zda před uvedenou křižovatkou přibrzdil. Vozidlo řidičky B. spatřil na vzdálenost přibližně 5 metrů a pro krátkou vzdálenost nedokázal střetu s uvedeným vozidlem zabránit. Žalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že si je vědom své viny na vzniku předmětné dopravní nehody. Řidička D.B. se vyjádřila k dopravní nehodě v tom smyslu, že inkriminovaného dne jela jako řidička osobního vozidla SPZ X po vozovce ulice Otýlie Beníškové ve směru jízdy od Malické ulice. Před předmětnou

křižovatkou viděla, že protijedoucí vozidlo zastavilo na světelném signalizačním znamení, pro její směr jízdy svítil signál s plným kruhovým zeleným světlem, proto pokračovala v jízdě přímým směrem. Když projela pod světelným signalizačním zařízením, viděla, že se protijedoucí vozidlo žalobce rozjelo a začalo odbočovat vlevo. Nato reagovala bržděním a stržením řízení vpravo, střetu s vozidlem obviněného však nezabránila. Správní orgán vyhodnotil protokol o nehodě v silničním provozu, plánek z místa dopravní nehody a fotodokumentaci z místa dopravní nehody, včetně poškození zúčastněných vozidel. Zjištěné stopy, mechanismus, poškození zúčastněných vozidel a jejich konečné postavení spolu vzájemně korespondují a odpovídají průběhu dopravní nehody tak, jak popisovali oba účastníci, tedy tomu, že došlo ke středu protijedoucích vozidel, když žalobce s vozidlem odbočoval vlevo na vozovku Lochotínské ulice. Správní orgán vyhodnotil listinné podklady ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že nedání přednosti v jízdě protijedoucímu vozidlu při odbočování vlevo ze strany obviněného, bylo příčinou vzniku kolizní situace a uvedené dopravní nehody. Vzhledem k charakteru poškození vozidla žalobce, z něhož je zřejmé, že došlo k nárazu přední části vozidla řidičky B. do pravého předního rohu vozidla obviněného, je prokázáno, že obviněný zkřížil jízdní dráhu řidičky B. v takové vzdálenosti, kdy nebylo technicky v možnostech řidičky střetu zabránit. Žalobce zavinění předmětné dopravní nehody uznal. Správní orgán po posouzení a zvážení všech okolností považoval zavinění dopravní nehody ze strany žalobce za spolehlivě zjištěné a zadokumentované. V řízení o přestupku tak bylo prokázáno, že žalobce inkriminovaného dne jako řidič osobního motorového vozidla SPZ X v Plzni, v prostoru křižovatky ulice Otýlie Beníškové a Lochotínské ulice a ulice Na Roudné, při odbočování vlevo na vozovku pozemní komunikace Lochotínské ulice nedal přednost v jízdě protijedoucímu osobnímu vozidlu SPZ X řidičky D.B. Jednání žalobce bylo příčinou dopravní nehody, kdy došlo ke střetu obou vozidel. Žalobce svým jednáním porušil ust. § 21 odst. 5 zák. o silničním provozu, kde je mimo jiné stanoveno, že řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. zák. o přestupcích, kde je mimo jiné uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu. Vzhledem k tomu, že při předmětné dopravní nehodě došlo k ublížení na zdraví řidičky D.B., žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zák. o přestupcích, kde je mimo jiné uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví. K tomuto závěru správní orgán došel na základě lékařských zpráv od zranění D.B. a z jejího vyjádření před správním orgánem. Podle správního orgánu za ublížení na zdraví se pokládá takový stav, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje výkon obvyklé činnosti nebo má jiný vliv na obvyklý způsob života poškozeného a není zcela přechodného rázu. V daném případě správní orgán dospěl k závěru, že symptomy zranění řidičky jednoznačně prokazují, že jí bylo při předmětné dopravní nehodě ublíženo na zdraví, což prokazují jak objektivní lékařské zprávy, tak subjektivní vnímání zranění jmenované.

V další části odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán odůvodnil své úvahy o druhu a výši sankce uložené žalobci za jeho protiprávní jednání.

O odvolání žalobce podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími výtkami a k výtce, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu, tzn., že nepostupoval tak, aby nikomu nevznikaly

zbytečné náklady a aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval, aby žalobci nevznikly zbytečné náklady spojené s podáním odvolání a zajišťování dalších úkonů vedoucích k prokázání jeho nevin, uváděl, že podstatou citované zásady správního řízení je to, aby správní orgán projednal věc při jednom ústním jednání, aby účastník nemusel ke správnímu orgánu vícekrát, aby provedl např. výslech svědků dožádáním u jiného správního orgánu, zdržuje-li se svědek ve velké vzdálenosti od správního orgánu apod. Správní orgán I. stupně v dané věci konal jedno ústní jednání, při kterém provedl veškeré potřebné úkony a nelze hovořit o tom, že by účastníka řízení nadměrně zatěžoval. Pokud jde o náklady na podání odvolání, žalovaný uváděl, že podání odvolání není zpoplatněno a podáním odvolání nevznikly odvolateli žádné náklady. Podáním odvolání je pouze právem nikoliv povinností. V souvislosti s právním zastoupením žalovaný poznamenal, že zvolit si zástupce je právem účastníka řízení a nikoliv jeho povinností a bylo pouze na odvolateli, zda se nechá v řízení zastupovat advokátem.

K výtce, že správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl, že žalobce byl řidičem vozidla tovární značky Škoda Favorit, ve skutečnosti se jednalo o vozidlo Škoda Forman, žalovaný uváděl, že skutečně správní orgán I. stupně tovární značku vozidla uvedl nesprávně, nicméně vozidlo řízené žalobce bylo vymezeno nejen tovární značkou vozidla, ale i registrační značkou PMP X, takže vozidlo, které žalobce řídil, bylo dostatečně identifikováno.

Pokud žalobce ve svém odvolání namítal, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě nedostatečných výpovědí účastníků dopravní nehody a nedostatečně prokázaných skutečností Policií České republiky a že bylo nedostatečným způsobem zjištěno, který z účastníků dopravní nehody byl viníkem, žalovaný uváděl, že správní orgán rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Přitom hodnotil jak výpověď žalobce, tak výpověď řidičky D.B. Tyto výpovědi byly ve vzájemném souladu a nevznikaly pochybnosti o jejich věrohodnosti. Výpovědi účastníků dopravní nehody korespondovaly ze stopami zjištěnými Policií České republiky, fotodokumentací i s popisem stop na místě dopravní nehody, včetně vyhotoveného plánu z místa dopravní nehody. I kdyby žalovaný správní orgán připustil, že žalobce byl po dopravní nehodě v šoku, pak žalovaný zastává názor, že po určité době tento šok odezněl. K dopravní nehodě došlo 25.2.2010, žalobce jako účastník dopravní nehody podal vysvětlení na Policii České republiky až 1.4.2010 a výpověď učiněnou na Policii České republiky pak potvrdil u správního orgánu I. stupně při ústním jednání až dne 17.6.2010, kde vypověděl, že protijedoucí vozidlo přehlédl a že uznává zavinění dopravní nehody. V daném případě správní orgán I. stupně nevycházel pouze z přiznání obviněného, ale toto přiznání včetně popisu dopravní nehody ze strany žalobce, konfrontoval s ostatními podklady a dospěl k závěru, že popis situace ze strany žalobce odpovídá skutečnému průběhu dopravní nehody. Pokud žalobce namítá, že na dané křižovatce je světelný signál „*Signál pro opuštění křižovatky*“, pak odvolací orgán musí uvést, že tento světelný signál je na dané křižovatce skutečně ve směru jízdy žalobce umístěný. Žalobce však umístění tohoto světelného signálu na křižovatce až do podání odvolání nenamítal, tím spíše ani neuváděl, že by reagoval na tento signál a proto, že by křižovatkou projížděl. Z tohoto důvodu se ani Policie České republiky, ani správní orgán I. stupně touto skutečností nezabývaly, neboť nebyl důvod se domnívat, že by tato skutečnost mohla mít vliv na průběh dopravní nehody. Žalovaný proto tvrdí, že žalobce projížděl křižovatkou na signál pro opuštění křižovatky za účelové a to za účelem zproštění se odpovědnosti za spáchané přestupky. Žalovaný uváděl, že pokud by žalobce skutečně projížděl křižovatkou na signál pro opuštění křižovatky, tuto skutečnost by uvedl již při podání vysvětlení u Policie České republiky. V daném případě se nejedná pouze o detail dopravní nehody, ale o skutečnost, která má na průběh dopravní nehody zásadní vliv, jakož má i zásadní vliv na zavinění předmětné dopravní nehody. Pokud

by žalobce skutečně projížděl křižovatkou na signál pro opuštění křižovatky, uvedl by toto již při podání vysvětlení u Policie České republiky, popř. by to učinil při ústním jednání u správního orgánu, ale protože tak neučinil, považuje žalovaný toto jeho tvrzení o svítícím signálu pro opuštění křižovatky za nevěrohodné. Správní orgán I. stupně vycházel i z výpovědi řidičky D.B. a tato výpověď byla v souladu s výpověďmi žalobce a nebyl také důvod pochybovat o její věrohodnosti. Pokud žalobce projížděl křižovatkou na signál se zeleným světlem „Volno“ bez rozsvíceného signálu pro opuštění křižovatky, pak je věrohodné tvrzení řidičky, že rovněž projížděla křižovatkou na signál se zeleným světlem „Volno“. Pokud jde o rychlost jízdy řidičky, pak je třeba poukázat na to, že před místem střetu nebyly Policií České republiky zjištěny brzdné stopy od vozidla Renault Twingo, řízeného D.B. a po střetu vozidel došlo k dalšímu pohybu vozidla Renault Twingo o přibližně 1 metr. Nedošlo přitom k čelnímu nárazu, ale náraz byl od boku vozidla Škoda Forman řízeného žalobcem. Byť žalovaný nemá odborné znalosti k přesnému posouzení průběhu dopravní nehody, na základě uvedených skutečností dovodil, že nebyl důvod se domnívat, že by řidička překročila nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/hod. Pokud by řidička výrazněji překročila nejvyšší dovolenou rychlost, pak by předně došlo k většímu poškození obou vozidel. Dále by vozidlo Renault Twingo bylo dále od místa střetu, přičemž by došlo k výraznějšímu otočení vozidla Škoda Forman. Žalovaný poznamenal, že žalobce vozidlo řízené D.B. zcela přehlédl a nelze ani uvažovat o variantě, že se rozhodl předmětnou křižovátku projet před tímto vozidlem s tím, že to stihne. Z těchto důvodů žalovaný nepovažoval za nutné v dané věci nechat vypracovat znalecký posudek k průběhu dopravní nehody. K přiměřenosti reakce řidičky D.B. na vzniklou situaci žalovaný uváděl, že řidička nemohla dopředu předpokládat, zda žalobce dokončí úkon odbočování vlevo a tedy, zda by bylo možné ho objet zleva či zda se jí řízeného vozidla žalobce všimne a zastaví. Pokud by žalobce najel do křižovatky a pak zastavil, došlo by ke střetu vozidel z toho důvodu, že by řidička odbočila vlevo a najela přímo do žalobce a naopak by nedošlo ke středu obou vozidel, kdy se řidička vyhýbala žalobce tak, jak to učinila. Pokud by se řidička vyhýbala žalobci vlevo, riskovala by přejetí do protisměrného pruhu, tedy čelní střet s jiným vozidlem. Z tohoto důvodu považoval žalovaný reakci řidičky, která vybočila vpravo a pokusila se objet odvolatele zprava za přiměřenou. Z těchto skutečností, je podle žalovaného zřejmé, že správní orgán provedl důkazy a zajistil podklady, které byly třeba ke zjištění stavu věci.

Žalovaný se vyjádřil k další námitce mířící na ust. § 70 odst. 2 písm. e) zák. o silničním provozu tím, že správní orgán I. stupně se měl zabývat všemi skutečnostmi případu tedy i tím, zda je křižovátka opatřena signálem pro opuštění křižovatky. K tomu žalovaný uváděl, že křižovátka byla opatřena signalizací ve směru jízdy žalobce světelnými signály s tříbarevnou soustavou s plnými signály a ustanovení § 70 odst. 2 písm. e) zák. o silničním se tak v daném případě neuplatní. Pokud pak žalobce poukazoval na signál pro opuštění křižovatky, tak žalovaný poukazuje na to, že žalobce namítá existenci tohoto signálu až v odvolání a v tomto kontextu se jeho tvrzení jeví jako účelové a správní orgán prvního stupně neměl důvod se touto skutečností zabývat.

Žalovaný se vyjadřoval k další námitce žalobce o tom, že ani při hodnocení ublížení na zdraví řidičky D.B. nevycházel správní orgán I. stupně z dostatečně zjištěného stavu věci, ale vycházel pouze z lékařských zpráv o zranění a z výpovědi řidičky. Přitom správní orgán I. stupně měl zadat vypracování znaleckého posudku a dále namítal, že vyhrěznuté ploténky páteře jsou onemocněním, ke kterému dochází při dlouhodobě nesprávném držení těla. Toto onemocnění způsobuje bolesti a nesoustředěnost a proto správní orgán I. stupně měl zjistit, zda tato řidička pro toto onemocnění již před dopravní nehodou byla léčena a zda bolestivost páteře nebyla příčinou její nesoustředěnosti při řízení vozidla. Dále namítal, že při posouzení

zranění pravého kolene a jeho souvislosti s dopravní nehodou by bylo třeba znaleckého posudku. Pokud řidička před dopravní nehodou pravou nohou brzdila, nemohla pravým kolenem narazit do pevné části tak, aby došlo k jeho pohmoždění. K této námitce žalovaný uváděl, že v daném případě nebylo třeba vyžádat znalecký posudek. Odvolací správní orgán ve shodě se správním orgánem I. stupně považoval předložené lékařské zprávy spolu s výpovědí D.B. za dostatečné. Z většiny předložených lékařských zpráv vyplynulo, že došlo k poranění páteře u obratlů C4, C5 a C6, mezi kterými došlo k posunu. Z lékařské zprávy ze dne 23.3.2010 vyplývá, že se jedná o stav „*po distirzi krční páteře*“, přičemž se jedná o zjevný překlep, neboť správně mělo být uvedeno „*po distorsi páteře*“, což znamená podvrknutí páteře. Je obecně známo, že při dopravní nehodě k podvrknutí krční páteře může dojít. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že k vyhřeznutí plotének může dojít pouze nesprávným držením těla. Je třeba připustit, že vyhřeznutí plotének může být způsobeno touto příčinou, nejedná se však o jedinou možnou příčinu. Další příčinou může být i náhlá zátěž páteře způsobena zvedáním těžkého břemene nebo nárazem. Z těchto důvodů žalovaný považuje za přijatelné, že k vyhřeznutí plotének a k podvrknutí páteře mohlo dojít při dopravní nehodě. S lékařskými zprávami pak koresponduje výpověď řidičky D.B., která uvedla, že nemůže sportovat, nesmí nosit těžké předměty, což v souladu s lékařskou zprávou z 1.4.2010, kde je uvedeno „vyvarovat se zvýšené námahy a prudkým pohybům“. D.B. byla v pracovní neschopnosti od 25.2.2010 do 28.3.2010, což vypovídá o závažnosti jejího zranění, přičemž důvodem pracovní neschopnosti byl úraz zaviněný jinou osobou, což odpovídá dopravní nehodě. Pokud jde o námitku, že vyhřeznutá ploténka mohla způsobit nesoustředěnost D.B. před dopravní nehodou, pak žalovaný nemá důvod pochybovat o tom, že k vyhřeznutí plotének došlo až po dopravní nehodě. Tato skutečnost pak nemohla ovlivňovat chování řidičky před dopravní nehodou. Ke zranění kolene řidičky pak žalovaný uvedl, že ublížení na zdraví D.B. vychází především z jejího zranění páteře, neboť z tohoto důvodu byla omezena na běžném způsobu života a podstupovala z tohoto důvodu rehabilitace. I tak je třeba k této námitce uvést, že i když před dopravní nehodou brzdila, nevylučuje to její poranění kolene. Je zřejmé, že nárazem do vozidla Škoda Forman řízeného žalobcem došlo k pohybu celého těla řidičky, tedy i k pohybu kolene. Žalovaný považuje naopak za téměř nemožné, aby při nárazu vozidla zůstal řidič sedět, aniž by se pohnul. Z tohoto důvodu nemá důvodné pochybnosti o tom, že by ke zranění kolene řidičky došlo při dopravní nehodě. I na základě uvedených důvodů žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný a prokázaný. Žalovaný neměl ani pochybnosti o správnosti právní kvalifikace přestupků a celkově neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí a projednávané odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.)

Žaloba není důvodná.

O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání při splnění předpokladů uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný neprokázal bez důvodných pochybností porušení ust. § 21 odst. 5 zák. o silničním provozu žalobcem a bez důvodných pochybností tím neprokázal ani naplnění formálních a materiálních znaků přestupku žalobcem ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. h) a § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. zák. o přestupcích.

Podle ust. **§ 21 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu**, řidič odbočující vlevo musí dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým i nemotorovým vozidlům, jezdcům na zvířeti, protijedoucím organizovaným útvarům chodců a průvodcům hnaných zvířat se zvířaty, tramvajím jedoucím v obou směrech a vozidlům jedoucích ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro nějž je tento jízdní pruh vyhrazen.

Podle **§ 22 odst. 1 písm. h) zák. o přestupcích**, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

Podle **§ 22 odst. 1 písm. f) bod 8. zák. o přestupcích**, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu.

Krajský soud přezkoumával v rámci uplatněných žalobních bodů zákonnost rozhodnutí žalovaného i zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která spolu činí nedílný celek. Krajský soud neshledal, že by řízení bylo zatíženo vadou mající vliv na zákonnost obou vydaných správních rozhodnutí, která by spočívala v nedostatečně a neúplně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgán I. stupně měl pro své rozhodnutí k dispozici úplné podklady a krajský soud konstatuje, že v řízení byly provedeny veškeré důkazy, které s ohledem na projednávaný případ a jeho okolnosti, bylo nezbytné provést. Do doby než žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neexistoval jediný důkaz a ani jediná indicie nasvědčující tomu, že by se nehodový děj odehrál jinak, než správní orgán I. stupně shledal. Porušení povinnosti žalobce dát přednost v jízdě protijedoucím motorovým založené ust. **§ 21 odst. 5 zák. o silničním provozu**, bylo prokazováno výpovědí žalobce, výpovědí poškozené řidičky druhého vozidla a bylo plně v souladu s dokumentací pořízenou Policií ČR při vyšetřování dopravní nehody zahrnující plánek místa dopravní nehody, fotodokumentaci místa dopravní nehody, rozsahu a způsobu poškození vozidel obou účastníků dopravní nehody. Tyto podklady plně podpořily skutkové zjištění správního orgánu o tom, že žalobce v inkriminovanou dobu jako řidič osobního motorového vozidla jel po vozovce pozemní komunikace ulice Otýlie Beníškové ve směru jízdy od Roosveltova mostu směrem ke křižovatce s ulicemi Lochotínská a Na Roudné, byl zařazen v levém jízdním pruhu a při odbočování vlevo na vozovku pozemní komunikace Lochotínské ulice nedal přednost v jízdě protijedoucímu osobnímu motorovému vozidlu řidičky D.B. Krajský soud akceptuje, že žalobce ve stadiu podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil svoji výpověď, začal uvádět nové skutečnosti za účelem prokázání, že jako řidič vozidla nebyl stíhán povinností dát přednost při odbočování vlevo protijedoucím vozidlům, ve smyslu **§ 21 odst. 5 zákona o silničním provozu** a počal tvrdit, že při odbočování vlevo respektoval světelný signál pro opuštění křižovatky, reagoval tak na tzv. *vyklizovací šipku* dávající pro odbočující vozidla vlevo signál pro opuštění křižovatky. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného i samotného žalobce rovněž zastává názor, že v případě, pokud by tato dopravní situace nastala, jízda žalobce při odbočování vlevo na signál pro opuštění křižovatky by zásadním způsobem ovlivnila otázku zavinění vzniklé dopravní nehody. Krajský soud je však toho názoru, že žalobcem nově tvrzená dopravní situace jednak nebyla prokázána a jednak na podkladě shromážděných důkazů se jevila jako nevěrohodná a nezakládala povinnost správního orgánu dále provádět další dokazování. Žalobce i poškozená řidička druhého vozidla ve výpovědi ve správním řízení shodně uvedli, že každý vjížděl do prostoru křižovatky a signál se zeleným plným kruhovým světlem volno. Výpovědi obou účastníků dopravní nehody plně podporovaly ostatní zjištění o nehodovém ději, tak jak bylo dokumentováno příslušníky Policie ČR na místě dopravní nehody a tím shodně vylučovaly

možnost, že by žalobce při odbočování vlevo ze směru od Roosveltova mostu reagoval na světelný signál pro opuštění křižovatky, neboť tento světelný signál (S06) je aktivován až v okamžiku, kdy na světelném signalizačním zařízení v ulici Otýlie Beníškové pro automobily jedoucí přímo na Saský most je dán signál s červeným světlem stůj. Tuto možnost vyloučila ve správním řízení samotná poškozená řidička, která jako svědkyně vypověděla, že při průjezdu křižovatkou pod světelným signalizačním zařízením projížděla v okamžiku, kdy svítil signál se zeleným plným kruhovým světlem volno. Další nové tvrzení žalobce o tom, že poškozená řidička nemusela vypovídat pravdivě, nebo že nefungovalo správně signalizační zařízení, nebo že sama projížděla křižovatkou v době, kdy jí svítilo červené světlo stůj, zůstávají pouze v oblasti hypotéz. Krajský soud konstatuje, že správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a je povinen si za tím účelem opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba množství a druh prováděných důkazů je přitom věcí správního úřadu. V přezkoumávaném případě podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a za této situace bylo možno spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Pokud za této situace žalobce přichází s novým tvrzením, které má prokazovat, že neporušil povinnost řidiče odbočujícího vlevo plynoucí z § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu a pokud tato skutková nová uplatňuje až 30.7.2010, když přestupkového jednání se dopustil již 25. února 2010, pak krajský soud konstatuje, že v důsledku velkého časového odstupu od doby dopravní nehody není již ani možné v dalším stadiu správního řízení zajistit a provést důkazy, které by nově tvrzené skutečnosti prokazovaly. Za tohoto stavu negativní důsledky vzniklé situace nese žalobce, který neunesl vlastní důkazní břemeno, nenavrl důkazy v době, kdy byly reálně proveditelné, tj. již v době prvotního objasňování nehodového děje. Tyto negativní důsledky žalobcem zvolené strategie vlastní obrany nelze přenášet na správní orgán a dovolávat se neúplně zjištěného skutkového stavu věci (*obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.10.2007 čj. 9As 37/2007-76 dostupného na www.nssoud.cz*). Z těchto důvodů krajský soud žalobní bod, ve kterém se žalobce dovolával neúplnosti skutkových zjištění k otázce porušení povinnosti žalobce ve smyslu § 21 odst. 5 zák. o silničním provozu, vyhodnotil jako nedůvodný.

Jako úplná skutková zjištění hodnotí krajský soud ve shodě se žalovaným i se správním orgánem I. stupně. Podklady, které byly v průběhu správního řízení shromážděny k rozsahu a závažnosti zranění poškozené řidičky, které byly v souladu s její vlastní svědeckou výpovědí. K této žalobní výtce, která se kryje s výtka žalobce uváděnou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, krajský soud se ztotožňuje s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí a se skutečnostmi uvedenými na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí a na tyto odkazuje.

Z výše uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni 25. září 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková